

[Finn Poulsen.]

ligere end den enkelte håndværkers byggeri — jeg tror det ikke engang altid — men det er jo også en ensartet form for byggeri. Man ser nu rundt omkring grupper af huse som snydt ud af næsen på hinanden, om jeg må bruge det udtryk; det bliver i løbet af nogle år kvarterer, som man vil skæve lidt til. Det vil altså sige, at ved de foranstaltninger, som nu kommer til at virke, vil man få en bølgedal med hensyn til byggeriets kvalitet.

Må jeg også gøre opmærksom på, at ganske vist er det parcelhusene, der mest bliver sorteper i spillet; men det gælder både for parcelhuse og etagebyggeri, at lovforslaget betyder, at man i en række tilfælde i den øjeblikkelige situation — og det vil have virkning langt fremefter — bliver nødsaget til at omprojektere dem. Nu har jeg set i bladene, at den højtærede boligminister siger, at der ligger så mange projekter, som opfylder vilkårene, at dette ikke spiller nogen rolle. Jeg tvivler på det. Jeg tror ikke på, at det vil være muligt uden unødigt tidsspilde, omkostninger til omprioritering, udgifter ved rentetab o. s. v. at holde byggevirksomheden nogenlunde kontinuerligt i gang.

Endelig kan man vel heller ikke komme udenom, at dette system med arealbegrænsning og faste maksimaludgifter helt nødvendigt må følges op af et udvidet kontrolsystem. Nu var vi i kraft af tredjeprioritetsinstitutterne kommet dertil, at man kunne bygge frit. Man kunne bare gå i gang med sit hus, hvis man opfyldte de gældende normer, og så var der ikke mere at diskutere. Men det system, der nu indføres, må naturligvis have til forudsætning, at planerne skal forelægges til godkendelse — det tager sin tid — og så må der da nødvendigvis følge en kontrol efter. Man kan jo ikke lade 7 og 5 være lige og regne med, at folk nok holder sig inden for grænserne for håndværkerudgifterne — måske holder de sig inden for arealgrænserne, men en efterfølgende kontrol må der til. Og kan man kontrollere? Jeg tror, den højtærede boligminister vil indrømme mig, at der i øjeblikket er visse problemer med hensyn til forbuddet mod at bygge garager. Hvorfor så gå ind for en lovgivning, som det vil være vanskeligt at overholde i praksis, og som

vil friste mange, der ikke ubetinget behøver at være svage sjæle?

Jeg tror altså, at man med dette lovforslag og de tanker, den højtærede boligminister har gjort sig her, vender tilbage til noget, som vi lykkeligtvis var ved at komme væk fra.

For etagebyggeriet gælder stort set de samme betragtninger. Det almindelige bliver de 85 m², og det må man passe sig ind under. Jeg skal ikke ved denne lejlighed debattere de fastsatte grænser på 76, 70 og 66 kr. pr. m². De skal sikres ved tinglyst deklARATION, har jeg forstået. Hvad er egentlig tanken med det? For mig at se betyder det, at man her for en gruppe byggeri fra denne periode indfører et nyt huslejestop. Om nogle år er niveauet formentlig et andet, men så står disse huse med en tinglyst deklARATION. Den højtærede minister taler om, at det er noget midlertidigt, og den ærede ordfører for socialdemokratiet gjorde det også. Hvor midlertidigt? Hvor midlertidigt er ændringen i selve loven, og hvor midlertidige er de regler, man her påtænker med hensyn til arealbegrænsning og håndværkerudgiftsbegrænsning? Jeg har en svag fornemmelse af, at man godt kan risikere, at denne midlertidighed bliver af temmelig lang varighed.

Må jeg endelig gøre opmærksom på et forhold, som heller ikke tilfredsstillers os. I alle de diskussioner, vi har haft, er det gang på gang blevet fremhævet, at vi finder det urimeligt og skadeligt for den sunde konkurrence, at der ikke er mere ligestilling mellem de sociale boligselskaber og det private byggeri. Der er uligheder på forskellige punkter, og denne ulighed forøges nu derved, at den del af tabet på kurs og indskud, som skal svares af bygherren selv, bliver større for den private end for det sociale selskab. Det følger jo af, at de sociale selskaber skal have 6 pct. egenkapital og de private 15 pct. og altså skal dække deres andel af kurstab og indskud i samme forhold. For parcelhuse bliver det helt op til 25 pct. Det er en forskelsbehandling, som vi finder usund. Der er ikke heri og skal ikke heri lægges nogen modvilje mod de sociale selskaber, men som vi tidligere har været inde på, er de således stillet, at de med den fornødne frihed, med de fornødne muligheder for selv at finansiere og skaffe sig